

Οι ιερές εικόνες δεν είναι ούτε είδωλα ούτε

Οι ιερές εικόνες δεν είναι ούτε

είδωλα ούτε ζωγραφικοί πίνακες. Η αξία τους η μεγάλη βρίσκεται στο θεολογικό τους περιεχόμενο και στην εξαγιαστική και θαυματουργική επίδραση, που εξασκούν πάνω στον πιστό χριστιανό. Όπως κάθε σελίδα του Ευαγγελίου με τον γραπτό λόγο, έτσι και κάθε εικόνα με τις μορφές, τα σχήματα και τις ειδικές στάσεις που έχει, εκφράζει αλήθειες της χριστιανικής πίστεως. Γι αυτό πολύ πετυχημένα η Ορθόδοξη Βυζαντινή τοιχογραφία και φορητή εικόνα ονομάστηκε «η θεολογία των αγραμμάτων» η καλύτερα «η Αγία Γραφή των αγραμμάτων». Διότι κάθε εικόνα είναι ένα ζωντανό κήρυγμα, μια ομολογία της πίστεώς μας. Ταυτόχρονα κάθε εικόνα είναι και ένα κάλεσμα προς μίμηση της αγιότητας....

Οι ιερές εικόνες είναι τα βιβλία του λαού μας. Ο άνθρωπος που δεν ξέρει γράμματα, βλέπει και διδάσκεται από αυτές.

Η Ιστορία αναφέρει ότι η αρχή της μετανοίας και της επιστροφής του Βουλγαρικού λαού στο Χριστιανισμό, οφείλεται σε μια εικόνα. Ήταν η εικόνα που παρίστανε τη Μέλλουσα Κρίσι. Την έδειξε τότε στο βασιλιά Βόρι ο ιεραπόστολος Άγιος Μεθόδιος, του την εξήγησε και την ανέλυσε. Του έκανε τόση εντύπωση, ώστε ο Βόρις αμέσως πίστεψε στο Χριστό και μαζί του και όλος ο Βουλγαρικός λαός. (Θ.Η.Ε. τ.3, σελ. 995).

Γι αυτό και οι δύο Άγιοι, ο Κύριλλος και ο Μεθόδιος, είναι οι μεγάλοι φωτιστές και

ιεραπόστολοι των Σλάβων.

Κάποτε ένας ιεροκήρυκας έκανε μια περιοδεία και περνώντας έξω από μία αγροικία, μια στάνη λέει: «Δεν σταματάω και σ αυτόν εδώ τον χριστιανό; Κάτι θα βρω να του πω.»

Μπήκε λοιπόν και άρχισε να του μιλάει για τον Κύριο. Πρόσεξε όμως ότι μέσα στο σπίτι δεν υπήρχαν εικόνες. Του μίλησε λοιπόν για τις εικόνες.

- Τι είναι αυτό; ρώτησε ο χωρικός.

Έβγαλε μία ο ιεροκήρυκας από την τσεπούλα του, του την έδωσε. Του είπε να ανάβει το καντηλάκι, να κάνει προσευχή... Τον δίδαξε αρκετά.

Ενθουσιάστηκε ο Χωρικός. Με την πρώτη ευκαιρία κατεβαίνει στην πόλι, παίρνει μια εικόνα της Παναγίας. Του άρεσε, έτσι όπως κρατούσε το Βρέφος Ιησού. Βλέπει και τον Άγιο Δημήτριο, καβαλάρη, με το ακόντιο. «Θα τον πάρω, να χτυπάει τον εχθρό», σκέφθηκε. «Ας πάρω και αυτόν τον μακρυγένη Άγιο...». Ήταν ο Άγιος Νικόλαος.

Τους έβαλε μέσα στο σπιτάκι του και άρχισε να κάνει την προσευχούλα του στην Παναγία, στον Άγιο Δημήτριο, στον Άγιο Νικόλαο.

Δεν πέρασαν πολλές ημέρες και κάποια φορά που έλειψε, μπήκαν μέσα στο σπίτι του κλέφτες και του τα πήραν όλα. Δεν του άφησαν τίποτα. Έμειναν μόνο οι τρεις εικόνες.

Μπαίνει μέσα έκπληκτος, βλέπει ότι όλα του τα είχαν κλέψει.

Πηγαίνει λοιπόν στην εικόνα της Παναγίας:

- Καλά, εσύ είχες να φροντίσεις το μωρό, να το πλύνεις, να το ταΐσεις, δεν προλάβαινες. Τι να πρωτοκάνεις; Το μωρό να κοιτάξεις η τους κλέφτες...

Πάει στον Άγιο Δημήτριο.

- Κι εσύ, καβαλάρης, ώσπου να βγάλεις το άλογο από το σταύλο, να το σελώσεις, να το ετοιμάσεις, φύγανε οι κλέφτες.

- Αμ, εσύ, (απευθύνεται στον Άγιο Νικόλαο), τι έκανες; Τίποτα δεν έκανες! Γιατί δεν φύλαγες τα πράγματα; Λοιπόν, για τιμωρία σε βγάζω έξω!

Παίρνει την εικόνα του Αγίου Νικολάου και την κρεμάει έξω.

- Εδώ θα καθίσης, μέχρι που να έρθουν τα πράγματα πίσω!

Την άλλη μέρα το πρωί καταφθάνουν οι κλέφτες, φορτωμένοι με τα πράγματα.

Παρ τα γρήγορα, γιατί ένας γέρος μας τρέλλανε στο ξύλο...

Ο Άγιος Νικόλαος επέστρεψε τα πράγματα πίσω κάνοντας το θαύμα!

Τέλος και τω θεώ δόξα!

Πρωτ. Στεφάνου Κ. Αναγνωστόπουλου

Από το βιβλίο: «ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ»

Πηγή: hristospanagia.gr